

BARTÓK IMRE

Marno Jánosnak

„Gép ez a világ, egy gépezet disznóknak, rémfákkal a fák helyén...”

De hol a gépész, az öreg tölgy, aki jár-kél a Vérmezőn, uszodától uszodáig, bepillantva a párás ablakokon, nővérét keresve egy idősödő, impotens masszőr kezei között?

Embrió mászik a cipősdobozban. Rossz nézni, pedig csak az rossz, aki rosszra gondol, miként lehet hát, hogy rossz őt nézni, már kint is van, úton a konyha felé. Fiad és fiam egy játszótéren, vízszintesbe állt libikókán, elnéznek egymás fölött, nézd, repülő, nézd, felénk tart, milyen gyorsan ereszkedik.

Egy fej meleg szárnycsapásai. Egy rokkant arc bojtjai, redői. Arcod, akár egy próbaper. Látvány, öntvény nélkül. Nézd csak, a gyerekek már a mászóka tetején, egy néhai zsarnok őrgrófságában. Tornyok, hidak érintése, de az érintés savanyú táplálék.

Nővéred, miután kijött a masszőrtől, még egyszer megmártózik a medence melletti hús levegőben. Hátát hátamnak veti, fülében egy-egy szál virág, keze üres. Keze a gondolat váróterme. Jársz a fürdők közt, hol egyikbe, hol másikba kukkantasz, hogy megtaláld, de megelőztelek. Itt vagyok, vele, füle üres, se szó, se szóbeszéd, kezében egy-egy szál virág. Bárcsak felhívhatnálak, elmondanám, hová gyere. Ki hitte volna, hogy megelőzlek egy napon?